

AUDITE SILETE

BULLETIN SMÍŠENÉHO PĚVECKÉHO SBORU
GAUDIUM PRAHA

PODZIM ZIMA

2017

editorial

V TRAMVAJI ČÍSLO SEDM

KRYŠTOF KOMOLÝ

Právě čtete zbrusu nové číslo časopisu *Audite Silete!*

Ten se po odmlce vrací, aby dále plnil roli sborového bulletinu otevřeného všem našim členům i příznivcům. Každý v něm má prostor sdílet své vzpomínky na společně prožité koncerty, zájezdy, soustředění, oslavy, prostor předávat zajímavé informace týkající se našeho repertoáru, a vlastně prostor podělit se s ostatními o cokoli, o co jen bude chtít (a co schválí redakce).

Někomu může připadat podezřelé, že zde tyto samozřejmosti připomínám. Dělán to ovšem proto, že nové *Audite* není nové jen ve smyslu časovém: jeho dlouholetý šéfredaktor Vláďa Šilhán mi jednoho mrazivého večera v tramvaji mezi vršovickým nádražím a Koh-i-noorem časopis důvěřivě svěřil do péče. Snažím se proto ukázat, že i v jeho obměněné vizuální podobě a v nové redakci bude zachován smysl, který mu jeho tvůrce vtiskl. Tomu patří naše mnohočetné díky za všechnu práci, kterou na časopisu vykonal, za všechnen čas, který mu věnoval! (A já při tom děkování musím ještě vyslovit naději, že ho jeho tramvajový krok nezklame...)

Ještě, než vás konečně nechám začíst, chci vás poprosit, abyste se na mě obraceli s jakýmikoli nabídkami, návrhy,

připomínkami, komentáři, či prosbami. Časopis je nás všech, a čím více se nás na jeho podobě bude podílet, tím lépe!

A na úplný konec ještě něco k číslu samotnému. Jeho první část je věnována vzpomínce na minulý rok: Zuzana Zajícová reflektuje největší akci loňského roku: zájezd do Polska a Vláďa Šilhán shrnuje, jaká všechna vystoupení jsme absolvovali. Druhá se pak již věnuje roku aktuálnímu: tvoří ji dvě zamyšlení, jedno Milana Špaleho, jedno Bohdana Maslowského, několik mých poznámek o Vivaldiho Glorii, kterou právě cvičíme, a čtyři „reportáže“. Ty jsou záměrně místy poněkud nekorektní a raději tedy upozorňuji, že jde čistě o můj experiment: pokud by jejich lehká forma někoho pobuřovala, přestanu s nimi.

Přestože jsou některé z článků (kvůli mé neschopnosti časopis sestavit dříve) lehce neaktuální, přeji duchaplné počtení.

obsah

KONCERTY GAUDIA V ROCE 2016

Vláďa Šilhán

4-7

SNY SE MAJÍ PLNIT. DOKUD JE ČAS. 1.-3.

Zuzana Zajícová

8-13

SEMILSKÉ INSPIRACE

Milan Špale

14-17

ALELUJA

Bohdan Maslowski

18-19

VIVALDIHO SLAVNÁ SLÁVA

Kryštof Komolý

20-21

ČTYŘI „REPORTÁŽE“

Kryštof Komolý

22-29

Gaudium, Rytíři, Dámy a Herman

Národní technická Carmina

Osmdesátiny sbormistrovy

Jihlavské gala s Foersterem

Autorem nového loga časopisu, které elegantně spojuje symbol našeho sboru – harfu – s písmeny AS, tedy s „monogramem“ našeho časopisu, je Filip Gottschalk.

Fotka na titulní straně je z adventního koncertu v kostele sv. Rodiny v Řepích
11. 12. 2016.

Carmina Burana v Obecním domě

KONCERTY GAUDIA V ROCE 2016

VLÁDA ŠILHÁN (podle pečlivých zápisků Jirky Míčka)

Pěknou tradicí se stal tříkrálový koncert s charitativní motivací, který se konal jako v minulý letech v chrámu Panny Marie Sněžné na Jungmannově náměstí v Praze 1. Ke spoluúčasti přijal pozvání sbor Jizerka ze Semil, se kterým jsme po koncertě setrvali v přátelském setkání v příjemné klubovně chrámového sboru vedením chrámu nám zapůjčené.

V předvečer svátku Tří králů jsme potom zazpívali Rybovu Českou mši vánoční „Hej mistře“ v kostele sv. Vojtěcha na Starém Městě pro Společnost vědy a umění, o což nás požádala, jako již několikrát, naše bývalá členka Alenka Morávková.

Těmito dvěma koncerty nám zpravidla končí adventní období, bohaté na vánoční koncerty se sérií „rybovek“.

Letos nám však osud uložil povinnost uskutečnění dalšího lednového koncertu. V roce 2015 totiž zemřel dlouholetý přítel rodiny sborů, vzniklé díky dětskému sboru Radost, do které se počítáme s hrdostí i my, členové Gaudia – skladatel a muzikolog Pavel Jurkovič. Smutné výročí jeho smrti jsme si připomněli způsobem, který by ho jistě potěšil – vzpomínkovým koncertem ze skladeb či úprav z jeho tvorby. Koncert se konal v kostele sv. Vojtěcha v Kolejní ulici v Dejvicích 28. ledna.

Zimní koncertní pauza byla tentokrát kratší také proto, že následující tradiční provedení Kašparových pašijí, které se váže na Velikonoční pondělí bylo díky posunu Velikonoc na březen také dříve než v minulých letech. Pašije jsme tradičně zpívali ve sboru

Koncert s Voices od Joy

CČSH ve Farského ulici v Holešovicích 20. března.

Přeskočme duben a přesuňme se na začátek května, kdy jsme přivítali německý sbor VOICES OF JOY z Thurnau, který jsme navštívili v předšlém roce. Vraceli jsme mu tedy jeho přijetí a pohostinnost. Koncert s tímto sborem jsme premiérově uskutečnili v Praze-Liboci, v kostele sv. Fabiána a Šebestiána.

Poté nastalo vyvrcholení koncertní sezóny a nakonec i vyvrcholení téměř roční práce – zájezd do polské Wrocław s cílem připojit se k dalším sborům za účelem provedení Orffovy skladby Carmina Burana. Zájezd se konal ve dnech 11. – 16. 5. 2016. Provedení skladby se uskutečnilo 15. května v budově Narodowe Forum Muzyki, v mo-

derní koncertní síni, která byla uvedena do provozu teprve v září. Náš koncert byl v hlavní hale s 1800 místy. Dirigoval Marek Pijarowski, v současnosti první dirigent filharmonie v Poznani, který též působí jako profesor na wrocławské AMU. Orchester tvořili studenti z AMU, asi 90 lidí. Sbor čítal více než 200 zpěváků, kromě nás ještě Akademicki Chór Politechniki Wrocławskiej, Chór Kameralny Piastuny, Cappella Cantorum zu Chemnitz a dětský sbor Chór Chłopięcy Narodowego Forum Muzyki ve Wrocławu. Kromě Vratislavi (Wrocław) jsme navštívili další polská města Lehnice, Boleslavec a Javor. V Lehnici jsme uskutečnili další koncert spolu s tamním sborem Madrygal.

Bohatý program loňské sezony pokračoval už 16. – 19. června návštěvou

— Vzpomínkový koncert na Pavla Jurkoviče

francouzského sboru LA CHORALE DE LA MER, který jsme už před mnoha lety ve Francii navštívili. S tím jsme uskutečnili společný koncert 18. června v kostele ČČSH, který se nalézá v Praze na Smíchově v ulici Na Václavce 1.

Koncertní aktivita minulého roku zasáhla i období prázdnin, kdy bývá jindy koncertní pauza. Nejprve jsme vystoupili 10. července v rámci festivalu PRAGUE CHORAL FESTIVAL spolu se sbory Pueri Gaudentes, BESHARMONIE, Harmonie a sboru Clarke University, a to v Českém muzeu hudby v Karmelitské ulici na Malé straně.

Vyvrcholením tohoto období však bylo opětné provedení Orffovy skladby Carmina Burana ve Smetanově síni Obecního domu HMP opět v rámci PRAGUE CHORAL FESTIVAL. Toto

provedení za spoluúčasti dalších sborů se dá svojí mohutností přirovnat provedení v polské Wroclawu. (O tom se čtenář dočte v dalším článku.)

Jako mnoho posledních let se uskutečnilo i letos opět v polovině prázdnin sborové soustředění, tentokrát ve Škrdlovicích poblíž Žďaru nad Sázavou. Blízkost tohoto města nás inspirovala k provedení samostatného koncertu na závěr soustředění v bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše. Koncert se uskutečnil dne 7. srpna.

Prázdniny skončily, nastal pravidelný nácvik nového i opakování staršího repertoáru. První uplatnění nacvičeného se uskutečnilo 15. října ve svatoštanu Sokola – Tyršově domě na IX. Národní přehlídce sokolských pěveckých sborů. Vzhledem k účasti dalších sokol-

ských sborů jsme mohli uplatnit jen malou část nacvičeného repertoáru. Přesto se hodnotící komise vzdala jakýchkoliv připomínek a poukázala na známou kvalitu sboru.

Po tomto vystoupení se v zajetí dalších zkoušek dostáváme nenápadně k adventu, z hlediska našeho účinkování tentokrát nadmíru bohatému. Již 1. prosince se v Betlémské kapli uskutečnil tradiční koncert pro Nadaci Jedličkova ústavu. Hned nato jsme byli přizváni ke spoluúčasti s chlapeckým sborem Pueri Gaudentes na provedení Rybovy České mše vánoční v kostele U Salvátora na Starém městě pražském. Stalo se tak 5. prosince.

11. prosince se uskutečnila naše premiéra v kostele sv. Rodiny v Praze Řepích, kde jsme zazpívali na dalším adventním koncertě spolu s dívčím ko-

morním sborem Puellae. Zajímavostí bylo i vystoupení pozounového kvarteta ZUŠ v Praze 7, které nás doprovodilo ve třech skladbách, zahrálo ale i samostatně.

A to už se zcela přiblížily Vánoce a další provedení České mše vánoční, kterou jsme v této vánoční době zazpívali hned čtyřikrát:

15. prosince v kostele sv. Antonína na Strossmayerově nám. Při něm spoluúčinkoval sbor Piccolo coro a Piccola orchestra Marka Valáška, který také celý koncert dirigoval. 25. a 26. prosince jsme v podvečer skladbu provedli pod taktovkou Marka Valáška znovu, tentokrát v v kostele sv. Mikuláše na Malé Straně. Kromě toho se 26. prosince dopoledne uskutečnilo obvyklé provedení v kostele ČČSH v Praze 7 pod vedením našeho Vládi Součka.]

— Prague Choral Festival v Muzeu hudby

SNY SE MAJÍ PLNIT. DOKUD JE ČAS.

ZUZANA ZAJÍCOVÁ

15 mája
nedeľa
18.00

Wrocław, NFM,
Sala Główna KGHM

Carl Orff – Carmina Burana

Marck Pijarowski – dyrygent,
Olga Konicz – sopran, Piotr Łykowski – tenor,
Michał Błocki – baryton,
Cappella Cantorum z Chemnitz, Chór Gaudium z Prahy,
Akademicki Chór Politechniki Wrocławskiej,
Kameralny Chór Piastów, Chór Chłopcy NFM,
Madżarska Podzielná – koncertní ansámbl z Prahy,
Orkestra Symfoniczna Akademii Muzycznej,
im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu

Program:
C. Orff Carmina Burana

Koncert w ramach Międzynarodowego Festiwalu
Chóralnego Chemnitz – Praha – Wrocław

Współorganizacja: Akademia Muzyczna
im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu

STOWARZYSZENIE „Non In Solo Piane Vidi Homo”

KULETYV: 30 zł

1. To je bez debaty přece... mně se jeden z nich splnil. Stála jsem na pódiu a zpívala... tedy nejen já, ale i všichni moji kamarádi...

Před rokem jsme dostali kulantní nabídku od spřáteleného polského sboru, abychom s nimi a ještě se sborem německým zpívali ve Wrocławu Carmina Burana. Wrocław je letos po loňské Plzni městem evropské kultury. Právem.

Taková nabídka se prostě neodmítá, to vám potvrdí každý sborový zpěvák. I začali jsme pilně cvičit. Nejdřív to šlo teda dost ztuha; textu mraky a v hrozícím fofru, žádná snadná odrohovačka to není. Jenže náš sbor je sborem kvalitním a pracovitým, a když se rozhodneme, tak to prostě dáme!

Kromě pilování tohoto skvělého díla jsme měli spoustu dalších povin-

ností – koncerty a nácvič na ně, návštěvy jiných sborů, oslavy narozenin a taky tedy i povinnosti rodinné, abych nezapomněla. Naši rodinní příslušníci jsou nám velkou oporou a často tvoří publikum, abychom nebyli v přesilovce (pro neznalé – přesilovka je víc zpěváků než posluchačů; smutná záležitost, která se nám, dlužno podotknout, v posledních letech našťěstí vyhýbá).

Naši sbormistři s námi měli velkou trpělivost, jejíž pohár přece jen občas přetekl; například tehdy, kdy jsme se na soustředění před obědem naučili jakž takž nějakou obzvlášť obtížnou pasáž, abychom ji po opulentním obědě zase kompletně zapomněli.

N nejen sbormistři, ale i někteří členové sboru s tím měli značnou práci. Mám na mysli práci manažersko-organizační.

Není to žádná legrace dát dohromady výjezd sboru do zahraničí! To se musí dlouho dopředu domluvit uvnitř sboru, vymyslet a dojednat pak celou operaci tak, aby nikde nic nedrhlo. A všechno se děje v cizím jazyku! Naštěstí máme mezi sebou taková esa, která vládou nejen schopnostmi organizačními, ale i jazykovými – třeba v tomto konkrétním případě plynou polštinou! Navíc ještě tvoří krásné tabulky, do nichž pak my, obyčejní členové sboru, vpisujeme požadované údaje.

Letošní jarní sezóna je pro nás fakt náročná. Před odjezdem do Wrocławu jsme měli bezva hosty. Přijel k nám smíšený sbor z Thurnau, který nám oplatil naši loňskou podzimní návštěvu. Stejně jako my u nich, tak i oni bydleli v rodinách, jen někteří dali přednost hotelu.

Už jen organizace uplácírování třiceti kamarádů do rodin je heroický výkon, natožpak se ještě postarat o program, zajistit společný koncert, uspořádat večírek s bohatým občerstvením, a to všechno se dalo jen týden před naším odjezdem do Polska! Jsme sehraná parta za ta léta, tudíž všechno klaplo. I počasí se vyvedlo tak, že jsme mohli Prahu ukázat v tom nejkrásnějším květnovém čase v její plné nádheře. Koncert byl povedený, stoly na večírku se prohýbaly a hlasivky dostaly na frak.

Sotva odjeli thurnauští zpěváci, začali jsme balit my. Počasí mělo být vrtkavé, tudíž bylo záhodno napakovat se oblečením pro všechny eventuality, taky noty, svačtinu na cestu, hudební nástroje, polštářek do autobusu, placatku proti zimě a dostatek financí, abychom mohli

navštěvovat četné hospůdky wrocławské...

Ve středu ráno jsme vyrazili na cestu s naším milým kamarádem Markem a jeho autobusem. Zastavili jsme se cestou v krásném polském městě Bolesławci, proslulém svojí keramikou, a pak už rovnou do Města kultury 2016.

Znavené údy a kufry jsme složili v hotelu dvacet minut jízdy tramvají od historického centra. Zkoušky jsme měli v nádherné budově wrocławské Akademie múzických umění, a to hned ode dne příjezdu. Zkoušky vedla paní Eva, sbormistryně jednoho z polských sborů. Zde si neodpustím jednu kacířskou myšlenku s vědomím, že můj blog určitě v Polsku nečtou. Jsem šťastná a vděčná, že máme naše sbormistry Zdena a Vládu...

Ovšem daleko zajímavější pak byly zkoušky v nádherném prostoru NFM (Narodowe Forum Muzyki) s dirigen-

tem a orchestrem! To byla jízda! Dirigent Marek Pijarowski byl naprosto senzační a orchestr AMU taky, o sólistech ani nemluví.

Generálka byla veřejná a samotný koncert pak se udál v neděli večer.

Splnil se mi sen. Zpívala jsem Carmina Burana před vyprodaným sálem pro 1700 diváků spolu s mými sborovými kamarády. Můžu to popsat, ale kdo tam s námi nezpíval, nemůže zažít to mrazení, ten pocit, tu sílu...tu strašnou sílu emocí a krásy ze společného zpívání...

2. Zahraniční turné by bez večírků, hospod a všeobecného veselí nemělo ty správné grády. Zahraniční turné – to je důstojný název pro naše sborové zpívání v daleké cizině.

Ještě tak koncertní šňůra by mohla obstát. Naše sborové zpívání si totiž zaslouží pořádné pojmenování, aby všich-

ni věděli, že nejsme jen tak nějaký sbor. Jsme GAUDIUM PRAHA! A já jsem jeho součástí už celých deset let.

Nejsou jen zkoušky a koncerty. My jsme veselá partička, a když se utrhneme od rodinného jha, to je potom jízda!

Ve Wrocławi jsme se utábořili v hotelu sice skromném, leč čistém, s malinkými pokoji, vybavenými sprchou i záchodem. Jediný nedostatek se projevil hned první večer. Hotel neměl žádný příhodný prostor pro radovánky sborové! Jenže nás nic nezaskočí; máme přece autobus a kamaráda Marka, co je velitelem na palubě! Už jsme to párkrát na zájezdech zažili, mejdany v busu.

První večer jsme prošli staré centrum wrocławské a pár hospod a hospůdek mělo tu čest nás hostit. Já s několika sborovými kamarády zakotvila na slavném Rynku na zahrádce jedné z mnoha. Když Polsko, tak polské jídlo. Dala jsem si bigoš a ten byl teda moc dobrý. Večeři jsme měli i s ohňovou show před zahrádkou. Noc byla ještě mladá, i skončili jsme v autobusu, stejně jako ostatní následující noci.

Abyste si nemysleli, že jsme pořád po hospodách! My taky navštěvujeme

památky a různé zajímavosti. Například jsme navštívili proslulou wrocławskou japonskou zahradu. Tam jsme pookřáli na těle i na duchu, abychom pozdě večer lehce ofoukli při sledování hudebně barevné produkce fontánové. Taký jsme vylezli na kdekou věž, abychom se pokochali pohledem shůry!

Po koncertu v neděli jsme přijali pozvání od Poláků na večírek. Sešli se tam všichni, co zpívali ve sboru slavné Carmina Burana: Češi, Němci i Poláci. Jídlo bylo, pití bylo, zpívalo se. Zima teda taký byla, proto se sešlo nás několik kamarádek v noci na pidi pokoji, abychom se zahřály osvědčeným mokem – becherovkou.

V pondělí jsme pak zamířili do Legnice, kde jsme měli koncert s místním sborem Chór Madrygal. To se rozumí, že se o nás moc dobře postarali! Naše koncertní turné bylo zakončeno vskutku důstojně: při hodování a zpěvu jsme se s Polskem rozloučili a po šesti dnech se navrátili do náruče rodné země a taký do peřin svých domovů.

3. Takové narozeniny, jaké jsem měla letos já, takové jsem ještě neměla! My-

slím, že byla tentokrát nasazena laťka hodně vysoko! Moje letošní narozeniny byly takové... no... kulaté. Jsem zkrátka tady na světě dost dlouho.

Už dávno dopředu jsem věděla, že je oslavím v náručí mého milého smíšeného sboru Gaudium, neb budeme dlít zrovna v Polsku. Navíc je to přesně deset let, co jsem platným prvním altíkem v tomto slavném a ctihodném ansámblu. Dvojnásobný důvod k hlubokému zamyšlení, jak pojednat ty ne zrovna žádoucí kulatiny.

Jednou v únoru jsem tak seděla a koukala do počítače. Do nosu mě cvrnkla informace, že existují nějakou dobu na našem trhu kelímky NICKNACK, co jsou na furt! Žádný voskový papír, žádný polystyren, prostě poctivá umělá hmota, co přežije staletí. A na ty zázračné kelímky lze natisknout cokoliv si zákazník vymyslí. To je ono! Nechám vyrobit pro náš sbor sborové kelímky, co budou na furt a co budou jen naše! Kontaktovala jsem výrobce a ten mi obratem poslal informace, o něž jsem žádala.

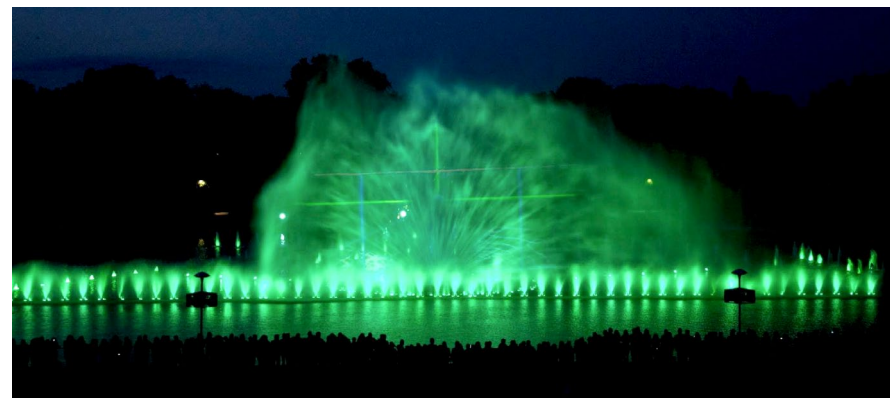
Obrátila jsem se s tajným úkolem na svou kamarádku Hanku, co má smysl pro kdeco a je schopná vymyslet cokoliv. Spolu jsme to probraly a vymyslely grafický ksichtík kelímku. Zbýval

ještě jeden úkol; oslovila jsem našeho sbormistra Vládu, aby mi pod rouškou tajemství napsal kousek partitury Proč bychom se netěšili od Bedřicha Smetany, na něhož jsem se, z prozaických důvodů, obrátit nemohla. Vláda, aniž by tušil, o čem jde, obratem poslal žádané.

Výrobce se úkolu zhostil na jedničku. Poštou mi přišla ohromná krabice se sto dvaceti krásnými kelímkami, co jsou jen pro nás a naše! Rozhodla jsem se, že je povezu s sebou do Polska spolu s prověřeným lahodným mokem – medovinou od kamarádky Věry.

Narozeniny jsem měla v pondělí – po nedělním koncertu ve Wroclawi, kde jsme zpívali Carmina Burana, a před koncertem pondělním v Legnici. Co víc jsem si mohla já, řadová sborová zpěvačka, k narozeninám přát!

V pondělí jsme dali sbohem Wroclawi a odjeli do Legnice. Ovšem ještě před odjezdem mi všichni moji kamarádi zazpívali a gratulovali. Když ustalo všeobecné zpívání, otevřel náš kamarád řidič Marek postranní prostor v autobusu a tam byly naskládány kelímky s medovinou, pěkně jeden vedle druhého, pro každého z nás. Viděla jsem, že se můj dárek pro celý sbor všem moc líbí a byla jsem šťastná. Úplně nejvíc. Kelímky se líbily i našim polským kamarádům, co

se s námi přišli rozloučit. No jo, jeden jsme jim věnovali na památku, takže jich máme jen sto devatenáct.

Než jsme dojeli do Legnice, zastavili jsme se na fantastickém místě – ve městě Jawor v Kosteletě míru.

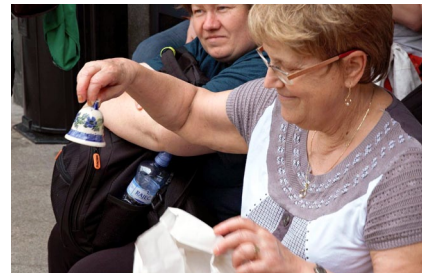
Pak už jsme jeli rovnou na místo určení, kde na nás čekali polští kamarádi – Chór Madrygal. Netušili, že jsme sice přijeli my, ale naše klavíristka Jitka, co nás měla doprovázet, se zasekla cestou, a že to prostě do Legnice nestihne... museli jsme zcela přestavět repertoár našeho koncertu. Řeknu vám, je to jízda! Noty, které jsme měli s sebou, jsme mohli s klidem nechat v tašce. Naše sbormistryně Zdena ovšem projevila svou virtuozitu a sestavila během chvíle nový program.

Zpívali jsme se skvělým polským sborem dvě společné věci a pak jsme to prostě dali. Zpívali jsme senzačně. Někoukali jsme do not, dali jsme to z paměti a byl to podle mého jeden z našich nejlepších výkonů. Moje narozeniny tímto byly zcela ojedinělé, jedinečné a nejkrásnější. Však mi to hodně mých kamarádů řeklo! Takovým narozeninám konkurovaly jen ty před čtyřmi lety. To jsme byli se sborem ve Francii a já tam oslavila nejen narozeniny, ale i znovuzrození po léčbě, kterou jsem ukončila pouhé dva měsíce předtím. Léčbě po nemoci, která mě mohla připravit nejen o řeč a schopnost zpívání, ale i o život. No a vidíte: myslím, že zrovna láska ke zpívání a kamarádi ve sboru výrazně napomohli k tomu, že jsem po čtyřech letech mohla slavit zase narozeniny s nimi a se společným zpíváním...

děkuju...

P.S.: Děkuju Hance za její nápady a za spolufinancování kelímků.]

Pozn. red.: Text byl v původní podobě publikován na osobním blogu autorky <https://zuzanazajcova.blog.idnes.cz/>.

SEMILSKÉ INSPIRACE (NEJEN OŘECHOVÝMI DORTÍKY)

MILAN ŠPALE

Ještě máme všichni v živé paměti zájezd do Semil, ať už se jednalo o předvedení zajímavého hudebního projektu jednoho z členů partnerského sboru či přátelské setkání ve školní jídelně, záplavu řízečků a skvělé ořechové zákusky. (Doufám, milé dámy, že už je některá z vás zkusila připravit.)

Mě zaujala ještě jiná věc. A to, když jsem při koncertě samém i při ceremoniálním loučení s odcházejícími členy sboru Jizerka měl možnost hledět do tváře tolika mladým zpěvákům. A přiznám se, že někde uvnitř mi při tom klíčilo semínko závisti.

Tento jev (který bychom aspoň v malém chtěli zažít i v Gaudiu) má zcela jasné příčiny. Menší města, jakým Semily jsou, nabízejí obyvatelům regionu podstatně menší výběr aktivit pro pěvecký rozvoj a vyžití ve srovnání s hlavním městem. Takže jestliže má dětský sbor přímou návaznost ve sboru smíšeném, který navíc působí pod stejným zřizovatelem, je to přirozená cesta k tomu, aby zpěváci odrostlí školnímu věku pokračovali dál právě tady. Samozřejmě do doby, než je studium, pracovní povinnosti či partnerský život „odvanou“ jinam.

Když vzniklo Gaudium – právě většinou z řad bývalých členek dětského sboru Radost doplněných rodiči – byla samozřejmě představa jeho zakladatelů taková, že dětský (brzy změněný na dívčí) sbor Radost Praha, stejně jako

Koncert v Semilech se konal
17. února 2017

SPOLEČNÝ KONCERT

Smišený pěvecký sbor Gaudium Praha

Smišený pěvecký sbor Jizerka Semily

Sbor Dr. Karla Farkého v Semilech | pátek 17. února 2017

brzy na to vzniklý chlapecký sbor Pueri Gaudentes, se stanou přirozeným zdrojem dorostu pro Gaudium.

Praxe tuto představu potvrdila v následujících letech jen velmi omezeně. Přesná čísla nemám, ale těch, kteří přišli přímo z obou dětských (a mládežnických) těles do našeho smíšeného sboru, bylo opravdu jen pár, a většina z těch několika děvčat zase brzy odešla. Mezi chlapci byla tato bilance dlouhá léta ještě horší, tam došlo v jednom případě dokonce k opačnému „přestupu“. A tak Maruška (dnes Valentová) a Kryštof, kteří zdobí Gaudium dnes (a nesmíme zapomenout ani na Františka, momentálně studujícího mimo dosah Gaudia),

jsou (zatím) opravdovými raritami, které si musíme hýčkat.

Příčin je několik. Jednak Radost (a posléze Puellae) poskytují možnost pěveckého vyžití i slečnám nejen pouze dětského věku. Ještě markantnější je to u Pueri, kterýžto sbor má i mužskou složku a v ní i takového rekordmana, který v tomto tělese zpívá od jeho založení.

Dále je třeba vzít v úvahu, že ti, kteří z obou sborů odcházejí, jsou zvyklí na rychlejší tempo práce dané především tím, že v těchto kategoriích jsou zkoušky 2x týdně. Pokud se tedy tito mladí chtějí dále pěvecky rozvíjet a mají větší ambice se uplatnit – třeba i profesionálně, berou členství v Gaudiu jako krok zpět.

Ale to je mnohdy jen momentální pocit. Přijdou léta, naplněná studiem, budováním profesní kariéry i rodiny, a pak se jedna zkouška týdně naopak stává výhodou a lidé se začnou vracet.

Příležitostí k tomu bývají jubilejní koncerty, kdy z těles složených z bývalých členů a členek se některým zasteskne po pravidelném zpívání a ti pak nacházejí cestu do Gaudia. Krásným příkladem může být poslední výročí Radosti, které znamenalo pro náš sbor nebývalou „úrodu“ – kromě několika žen i tři muže! Ale nemyslete si, já jsem na každý výroční koncert Pueri připravil letáček lákající bývalé kluky do Gaudia. Zatím neúspěšně, ale neztrácím naději, že i odtud se někdy „urodí“.

Tuto naději máme všichni a také povinnost pro ni něco udělat. Nespoléhat se, že k nám někdo někoho přivede, ale hledat všude, třeba odchovance jiných dětských sborů, přemlouvat – třeba i opakovaně, s odstupem několika let, kdy se třeba rodinná situace může změnit. Protože právě mladé hlasy, to je naše naděje do budoucna. □

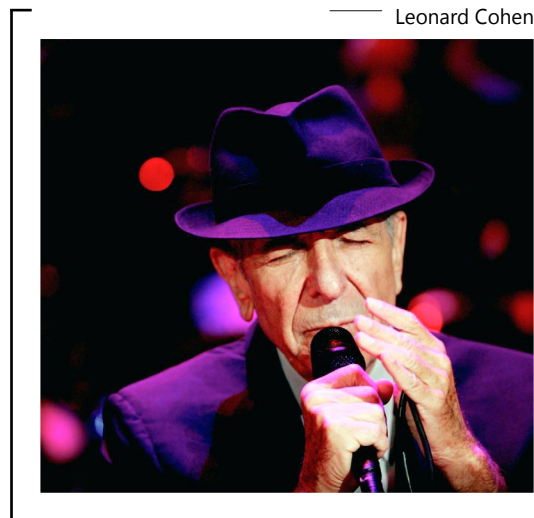

ALEJUJA

BOHDAN MASLOWSKI

Za posledních několik let jsme ji slyšeli, v úpravě pro sbor, hned od dvou spřátelených zahraničních sborů. A v okamžiku, kdy píšu tyto řádky, není jasné, zda nás to nečeká brzy zase, až v dubnu přijedou naši němečtí přátelé. Jde o slavnou skladbu Hallelujah Leonarda Cohena. I když asi mnozí z nás při tom dávali za pravdu rčení, že Cohenovy skladby by si měl zpívat výhradně Cohen sám, nadšení zpěváků je nakažlivé. A navíc, Cohenův text přímo vybízí k malému zamyšlení o slově „aleluja“ a nejen o něm.

I v námi zpívaných skladbách se aleluja často vyskytuje, dokonce i v názvech: Hallelujah (Haendel), Heleluyan (indiánský kmen Maskogijů-Kříků), Alleluia (Young), Halleluja (Mozart), Alleluja (Vaňhal)...i v rámci jednoho jazyka se přepisy někdy liší, nemusíme ani chodit mezi indiány. V původní hebrejštině jsou to vlastně slova dvě, v naší transkripci by to bylo HLL vyslovované jako „halelu“ (v hebrejštině se nepíší samohlásky), což znamená „chvalme“ a JH vyslovované „jah“ - Hospodin, Pán. Tedy „Chvalme Pána“. Ve Starém zákoně se zhusta vyskytuje hlavně v žalmech. V Novém zákoně, psaném řecky, se jeho fonetický přepis nachází zejména v Apokalypse. V křesťanských církvích se „aleluja“ stalo nedílnou součástí liturgie, ponejvíce té velikonoční. A odtud byl už jen krůček k tomu, jak nakonec slovo utkvělo v obecném povědomí, tj. jako výraz nespoutané radosti a veselí.

Leonard Cohen

Jenže v té Bibli to bylo trochu jinak a Cohenův text k tomu poskytuje dobré vodítko. Zde je pěkný doslovný překlad [str. 19, pozn. red.], který jsem někde našel (originál pro nedostatek místa neuvádím, zájemci si ho můžou snadno vygooglit).

Příběh, na který zde Cohen naráží, asi většinou známe. Mladý král David z okna svého paláce zahlédl krásnou Batšebu, jak se koupe na střeše svého domu. Zatoužil po ní a ona neodolala. Vztah ale nezůstal bez následků a Batšeba přitom byla manželkou Davidova věrného vojáka Uriáše, který byl se svou jednotkou dlouhodobě mimo Jeruzalém a bojoval s Amonci. Aby se tedy celá věc jaksi zamaskovala, David pod nějakou záminkou narychlo povolal Uriáše do Jeruzaléma. Jenže ouha, přes opakovaně Davidovy výzvy se Uriáš odmítl se svou ženou vůbec setkat. Nemůže se s ní přece těšit, když ostatní jeho

*) Slova zde sledují harmonii: C F G Am F.

Slyšel jsem o tajném akordu,
který David zahrál, a to potěšilo Boha,
ale tebe moc hudba nezajímá, vid?
Je to takhle: Kvarta, kvinta,
pokles v moll, zdvih v dur *)
Bezradný král skládá Aleluja
Aleluja...
Tvá víra byla pevná ale potřeboval jsi důkaz
viděl jsi ji koupat se na střeše
její krása a měsíční světlo tě srazilo k zemi
Přivázala tě ke kuchyňské židli
Zničila tvůj trůn a ostříhala ti vlasy
a z tvých rtů vyloudila Aleluja.
Aleluja...
Říkáš, že jsem vzal to jméno nadarmo
Já to jméno ani neznám
Ale i kdybych ho znal, stejně, co je ti po tom?
Světlo září v každém slově
Nezáleží na tom, které jsi slyšel
zda posvátné nebo zlomené Aleluja
Aleluja...
Udělal jsem, co jsem mohl, nebylo to moc
nemohl jsem cítit, tak jsem se zkusil dotknout
řekl jsem pravdu, nepřišel jsem tě oklamat
A ačkoli to všechno dopadlo špatně
Budu stát před Pánem Písni
Pouze s Aleluja na jazyku.

druhově jsou v bojovém nasazení. A tak Uriáš putoval zpět k jednotce a za ním šel diskretní vzkaz jeho veliteli: aby byl Uriáš nasazen do boje na takovém místě, kde to zaručeně nepřežije. Což se taky stalo. David pojal Batšebu za ženu (měl jich několik) a z tohoto svazku vzešel největší z izraelských králů – Šalomoun. A tím příběh končí. Nebo nekončí? Náš lidský smysl pro „spravedlnost“ se zdráhá uvěřit, že by taková podlost zůstala nepotrestána. A opravdu, během dalšího dlouhého panování král prošel peklem utrpení (počínaje tím, že dítě, pro které to všechno vzniklo, zemřelo,

Šalomoun byl až druhý). I v příbězích jiných hrdinů ve Starém zákoně (Jákoab, Josef) vidíme takový vývoj: od počátečních poklesků trnitou cestou k Bohu, či spravedlnosti. Myslím, že právě tohle, v případě Davida, můžeme tušit v Cohenově textu: Chválím Pána, i když vím, že se na mně oprávněně hněvá (Bůh, nebo mé svědomí, jak kdo chce). A popravdě řečeno, já jsem na něj taky dost naštvaný. Aleluja, ať už se raduji nebo si zoufám, ať je posvátné nebo zlomené. V tom byl David vždy pevný, a proto je v očích biblických autorů velký. Není to vlastně velmi povzbuzující a úlevné? Když si třeba přiznám své slabosti, které jsou často schované mnohem rafinovaněji než u biblického Davida.

Cohenův text má samozřejmě více vrstev, jak se na velké básnické dílo sluší. Cohen ho mnohokrát přepisoval, existuje ve více variantách a bylo o něm popsáno hodně papíru. Lze ho chápat jako trochu trpký dialog samotného autora s Bohem. Leckdo tam určitě cítí skoro hmatatelné napětí mezi mužem a ženou, nebo možná mezi mužským a ženským principem. Je ale asi lepší nechat ho na sebe působit, než o něm ztrácet mnoho slov.

A co se týče samotného zvolání aleluja (a abychom si na závěr dopřáli trochu veselejší notu) připomeňme ještě evangelického duchovního a písničkáře Svatopluka Karáska, u jehož ocenění jsme nedávno měli tu čest asistovat. Ten určitě dobře ví, co je to aleluja. Ve své písničce Pozdravpánbu, v místě kde by člověk čekal ono slovo, zpívá „naleju já“, „děkuju já“, „lituju já“, a nakonec „Miluju já i ve srabu Ti zpívám Alelujá“. Loučím se úryvkem této písničky]

VIVALDIHO SLAVNÁ SLÁVA

KRYŠTOF KOMOLÝ

Zvěstování pastýřů podle Nicolaese Berchema (1656)

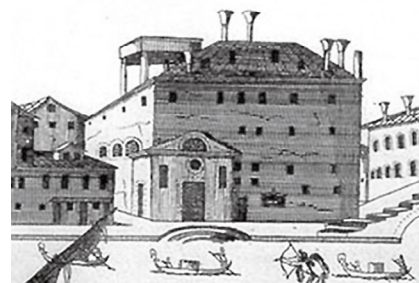
„Sláva na výsostech Bohu!“ pěli podle Lukášova evangelia andělé, když pastýřům oznamovali Ježíšovo narození. Stejná slova (byť latinsky) pje již od srpna i Gaudium: zkoušíme totiž jedno z nejznámějších zhudebnění hymnu Gloria in excelsis Deo, známé prostě jako „Vivaldiho Gloria“.

Text tohoto hymnu, jehož historie sahá do 4. století, zhudebnil Antonio Vivaldi (1678-1741) pravděpodobně celkem třikrát. Největšího věhlasu později dosáhla druhá z nich, zkomponovaná nejdříve v roce 1713. Pokud píší poz-

ději, narážím na to, že Vivaldiho dílo bylo stejně jako dílo ostatních skladatelů, včetně tak velkých jmen jako Monteverdi či Bach, několik staletí zapomenuto. Hudební díla měla až do 19. století spotřební charakter v případě děl sakrálních a jepiči život v případě děl sekulárních – zhudebněné mše bývaly často zapomenuty již po mši a provozování oper se dlouho podobalo způsobu, jakým jsou dnes hrány filmy v kinech: v nejlepším případě pár měsíců a dost. I samotný fakt, že Vivaldi komponoval sakrální díla, vyšel najevo až spolu se

Antonio Vivaldi na mědirytu Françoise Morellona la Cave z roku 1725

Ospedale della Pietà

zkoumáním Turínského manuskriptu ve 30. letech 20. století. Novodobá premiéra naší skladby se pak konala v roce 1939 v rámci festivalu *Vivaldiho týden* pod taktovkou Alfreda Casella. Až v této době má tedy kořeny její popularita, která trvá dodnes.

Pojďme ale zpět do století osmnáctého: V roce 1703 Vivaldi nastoupil jako houslový mistr do benátského kláštera Ospedalle della Pietà. Součástí kláštera

byl totiž i sirotčinec s hudební školou a jeho chovanci tvořili vlastní sbor a orchestr, který se podílel na liturgickém životě této instituce. Vivaldiho příjmemnou (minimálně z toho hlediska, že mu klášter financovaný Benátskou republikou dobře platil) povinností bylo psát pro toto těleso skladby různých žánrů, z pochopitelných důvodů ale převládaly skladby sakrální, mezi něž patří i naše Gloria.

Tu Vivaldi rozdělil na dvanáct částí (doporučuji zkontrolovat v notách), z nichž některé patří sboru, jiné sólistům: takto pojmenované mši se nepřesně říká *kantátní mše*. Dílo kreativně naplňovalo dobové konvence, ať už šlo o užití slavnostní tóniny d-dur, zmíněné rozdělení na dvanáct částí, přidělení některých pasáží sólistům, či exaltované trumpetové motivy. (Mnoho z těchto prvků použil i Bach ve své slavné mši h-moll, což svého času vyvolalo polemiku o tom, jestli od Vivaldiho náhodou neopisoval. Ale neopisoval.)

Zároveň se Vivaldimu i v tomto sakrálním díle podařilo zúročit smysl pro dramaticnost, který nejlépe vyniká v jeho operách: když například srovnáte úvodní Gloria in excelsis Deo s druhou částí *Et in terra pax hominibus bonae voluntatis* (A na zemi pokoj lidem dobré vůle), uvidíte, že jde o dvě silně kontrastní pasáže, které i přes vzájemné napětí vytvářejí sourodý celek. Sice bych na tomto místě velmi rád připojil zasvěcený muzikologický výklad, bohužel však nejsem ani zasvěcený, ani muzikolog. Věřím ale, že i těchto pár kusých informací přišlo k chuti: tím nejuctnějším nakonec ale jistě bude, až po prudké předeře zazní: *Sláva!* To Řičany ještě nezažily.]

ČTYŘI „REPORTÁŽE“

KRYŠTOF KOMOLÝ

Následující čtyři „reportáže“ (ty uvozovky proto, že to reportáže nejsou, nejsou to ale ani glosy, sloupky, ani fejetony: pokud Vás napadne vhodné pojmenování, obraťte se na redakci) odlehčenou formou komentují čtyři z mnoha koncertů, které jsme v letošním roce absolvovali.

GAUDIUM, RYTÍŘI, DÁMY A HERMAN

„Ministr Herman ocenil rytíře a mecenáše kultury, cenu dostali cembalistka Růžičková či Válka z Doxu,“ hlásá titulke Hospodářských novin. Gaudium bylo u toho!

Jen pár týdnů před konání této prestižní akce, na které ministr kultury Daniel Herman 26. února 2017 v rámci festivalu MENE TEKEL jmenoval významné osobnosti Rytíři, Dámami a Mecenáši české kultury, předstoupila Zdena před sbor s otázkou, jsme-li připraveni zhostit se úlohy jejího hudeb-

ního zpestření. Ti z Vás, kteří mě znají lépe (ostatní se to dozví nyní), tuší, že jsem poměrně negativní a skeptický člověk. Proto musím konstatovat, že v tu chvíli jsme připraveni nebyli (a nahrávka čtvrté části České písně z jedné z posledních zkoušek před vystoupením mé tvrzení potvrzuje). Výzvu jsme ovšem přijali. A dobře jsme udělali!

Naše vystoupení ukázalo, že když chceme, umíme se vybičovat k pěkným výkonům, navíc v podmínkách, které nebyly zcela ideální: akustika Vino-

— Ocenění převzali i Svatopluk Karásek, Zuzana Růžičková a Eduard Vokurka

hradského divadla je poněkud divadelní, hodinové sezení na scéně (při němž jsme se nesměli ošívát, poněvadž jsme akci převzali po Pueri odmítnutých s tím, že by se ošívali) rovněž nebylo ničím dvakrát příjemným. Příjemné naopak bylo, když jsme společně pěli hymnu před postaveným publikem, v jehož řadách se skrývala řada osobností (mj. budoucí prezident Drahoš, ehm), když jsme poslouchali projev ministra Hermana o potřebě vyzdvihnout morální kvality oceňovaných osobností a jejich odvahu postavit se v dobách temnoty na stranu světa (patří mezi ně bratři Čapkové, Karel Pecka, výše zmíněná Růžičková (která nás mezitím

opustila), Sváta Karásek a mnoho dalších), když jsme s jistou mírou nervozity sledovali lehce bláznivé vystoupení houslisty Vokurky (a naší klavíristky Jitky), rovněž oceněného (zvrhne se to stejně jako na zkoušce i ve sborové brumendo k Hašlerově písničce!?), když jsme slyšeli, že i to nešťastné finále České písně vyšlo nad očekávání hezky.

Z akce, která pro nás – a jistě i pro sbormistry (Vláda byl pro příležitost koncertu dokonce ostříhán) – zpočátku znamenala mnoho strachu z toho, aby neskončilo ostudou, se vyklubalo jedno z nejlepších vystoupení roku. Doufejme, že si zpívání při takto bohaté příležitosti ještě zopakujeme!]

NÁRODNÍ TECHNICKÁ CARMINA

Pilní studenti, kteří neváhali ani sváteční den obětovat získávání nových znalostí – a to co říkám, není až taková hyperbola: NTK je mezi studenty známá tím, že na rozdíl od mnoha jiných knihoven mívá otevřeno i o svátcích a její prostory jsou navzdory čistě technickému knihovnímu fondu oblíbeny i studenty humanitních oborů – jistě zprvu neměli dobrý pocit, když jim po prvním dramatickém akordu začal mohutný sbor zpívat o vrtkavé štěstěně (jakkoli ti z nich, kteří se narychlo potřebovali něco naučit, tuto vrtkavost zažili na místě). Když se ale vzpamatovali, s chutí přihlíželi zkoušce na velký koncert pořádaný 17. dubna 2017 Prahou 6.

Když jsem použil přívlastek velký, nepřeháněl jsem: jediným bodem programu byla Orffova opulentní skladba Carmina Burana, jejíž produkci zajistil sbor složený ze členů sborů čtyř: kromě Gaudia to byl Český národní sbor, BESHARMONIE a Pueri Gaudentes v doprovodu hudebníků z Pražské konzervatoře. Dirigentkou byla Miriam Němcová, sólových partů se ujali

Monika Brychtová, Tomáš Černý a Jiří Kubík.

Zpívat středověké texty v tak moderním prostoru, jakým je NTK, by se mohlo zdát poměrně bizarní, na druhou stranu se jejich satirický podtext potkával s podobně laděnými kresbami Dana Perjovského, které prostor knihovny zdobí, a při troše dobré vůle lze snad hovořit i o jisté spřízněnosti Orffovy eklektické hudby s architekturou budovy.

Motto NTK „*Knihovna je služba*“ se ten večer každopádně naplnilo vrchovatě. Byť autor motto zřejmě nepředpokládal, že bude sloužit jako koncertní sál, posloužila tak hned několika tisícovkám posluchačů (neplatilo se vstupné), kteří si svým nadšeným potleskem vytleskali přídavek v podobě zopakování předposlední části skladby: modlitby k bohyni krásy. Když byla Venuše konečně uchlácholena, mohli se studenti vrátit ke své ušlechtilé činnosti. A my – a doufejme, že i posluchači – jsme se odebrali domů strávit zbytek večera svátečního dne s živou vzpomínkou na další příjemný hudební zážitek.]

Motto NTK „*Knihovna je služba*“ se ten večer každopádně naplnilo vrchovatě.

Zveme na krátký koncert, přípitek jubilantovi a společné posezení, vzpomínání a zpívání.

Sejdeme se dne 19. dubna 2017 v 18.00 hod v Michnově paláci /Tyršův dům/, Újezd 450/40

Prosím o potvrzení vaší účasti na adresu souckova@pueri.cz do konce března 17., nebo telefonicky na tel. 732732375

OSMDESÁTINY SBORMISTROVY

Zdena to ráno Vlášdu upozornila, ať si na zkoušku v Michnově paláci (!) vezme oblek. Vlášda začal něco tušit a pod záminkou, že potřebuje nutně mluvit s jistou bývalou členkou Radosti, začal zjišťovat rozsah akce. Překvapil ho!

Přestože byla středa, zkouška se 19. 4. 2017 nekonala. Zato se v Michnově paláci Tyršova domu konal krátký koncert k osmdesátinám našeho sbormistra Vlášdy Součka. Kromě obligátních účastníků Radosti, Gaudia a Puellae, povolal moderátor večera Jiří Gibián postupně ještě uskupení

Vlášdových bývalých žáček Total Vokál a Gappeels. Na koncertě zaznělo mnoho Vlášdových oblíbených písní (často v nevšedním podání, například Dvořákova skladba Napadly písně interpretů i posluchače věru napadla) a došlo i na loutkovou scénku nacvičenou Hankou Suchardovou a Honzou Sirotkem. Když pak všichni společně zapěli Proč bychom se netěšili, odebrali se účastníci k volné zábavě. Dojatý Vlášda mezi nimi korzoval a přijímal blahopřání. Snad se mu koncert líbil a snad nás bude s chutí sbormistrovat dál! ☐

Reperitoir CALCIUM PRIMA
GABRIEL S076

Aký si nám, Vlášdo!

Eugen Suchaň/Milan Spálek

Andante

Soprány
Alty
Mezi

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

(Je možno zpívat tón ve čtyřlístní směřující ústředí - 1. novina S + A, 2. novina T, 3. novina B)

JIHLAVSKÉ GALA S FOERSTEREM

Musím říct, že jsem se na nedělní koncert v Jihlavě netěšil. Potřeboval jsem pracovat. Nakonec nelituji. Měli tam výborné věnečky. A koncert taky ušel.

Do Jihlavy jsme se vypravili za tamním sokolským sborem Foerster, který v letošním roce slavil devadesáté výročí založení. Při této příležitosti uspořádal 1. 10. 2017 gratulační galakonzert, na němž si jeho členové poslechli vystoupení pozvaných gratulantů – Filharmonie Gustava Mahlera a Gaudia. Protože vystoupení nemělo příliš příznivý termín, dojeli jsme do Jihlavy až pár hodin před koncertem. V malém sále

Domu kultury a odborů/Finančního úřadu jsme absolvovali malou zkoušku (která byla mimochodem velmi zábavná, moment, kdy půlka sboru spolu s Vládou křičí na Jitku, aby za žádnou cenu neroztahovala závěs u okna, protože nám to hostitelé předem výslovně zakázali, zůstane v mé paměti ještě dlouho) a chvíli poté jsme se již družili s Foersterem (se sborem, nikoli jeho kmotrem Josefem Bohuslavem), který pro nás přichystal pohoštění. Pohoštění, na kterém mě (a některé mé kolegyně z tenoru) velmi zaujaly věnečky, jejichž vláčnost jsem si představoval po celý zbytek večera.

I tehdy, kdy jsme už seděli v sále a poslouchali celkem pěkné vystoupení, při němž Filharmonie Gustava Mahlera doprovázela sólisty interpretující známé operní a operetní árie. Po přestávce – kterou jsme využili k sezpívání se sálem a nácviku nástupu (organizovanou cochárnou, dle Vláďových slov) – již přišla naše chvíle. Vystoupení se kromě jednoho hloupého nenástupu vydařilo, zejména dvě závěrečné skladby, na které se k nám přidal i náš hostitel Foerster (sbor). Nejprve jsme učinili za dost našemu sokolství písní Lví silou, poté jsme dojeli početné publikum posluchačsky vděčným nářkem Židů. Šťastné výrazy na tvářích členů Foerstera a srdečný způsob, jakým se s námi loučili, nám dokázal, že naše vystoupení splnilo účel nad naše očekávání.]

— Tříkrálový koncert 6. 1. 2017 v kostele sv. Cyrila a Metoděje – první letošní vystoupení

AUDITE SILETE

BULLETIN SMÍŠENÉHO PĚVECKÉHO SBORU
GAUDIUM PRAHA

2017 / 01 · PODZIM / ZIMA

Redakce: Kryštof Komolý

Autoři příspěvků: Bohdan Maslowski, Milan Špale, Vladimír Šilhán, Zuzana Zajícová

Fotografie: ČTK, Zuzana Podhajska, Otakar Vagner, wikipedia.org
a několik neznámých autorů.

Grafická úprava: Jaroslav Komolý

Logo: Filip Gottschalk

Další příspěvky a připomínky zasílejte na adresu Gaudium Praha,
Jankovcova 37, 170 00, Praha 7,
případně e-mailem (sbor@gaudiumpraha.org, kkomoly@gmail.com).

VYCHÁZÍ V LISTOPADU 2017.

Číslo 1 jaro/léto 2018 očekávejte po červnu následujícího roku.